

Fordelingsnævnet
Indenrigsministeriet
Christiansborg Slotsplads 1
1218 København K
Tlf.: 33 92 33 80

i:\cw\b1425-4.doc

København, den 3 MAJ 1993
cw/I:/Ø.kt.j.nr. 1992/1425-4

X Kommune
Rådhuset

X

Vedrørende fordeling af den kommunale andel af selskabsskatten
for selskab 1 (S1)

Baggrunden for sagens indbringelse for Fordelingsnævnet.

I skrivelse af 16. juli 1992 har X Kommune for Forde-
lingsnævnet indbragt et afslag, som Y Kommune har meddelt
X Kommune på en anmodning om andel af den kommunale an-
del af selskabsskatten for S1.

Nævnet har fra Y Kommune indhentet udtalelse af 18. august
1992.

X Kommunes klage omfatter de 5 skatteår 1987-88 til og
med 1991-92.

Y Kommune har oplyst, at den samlede kommunale andel af
selskabsskatten for skatteåret 1991-92 udgør 111.884 kr.

Det fremgår af sagen, at X kommune i skrivelse af 24.
september 1987 anmodede Y Kommune om andel for skatteåret
1987-88 og fremover. Dette afslog Y Kommune i skrivelse af
24. juni 1988 med henvisning til, at selskabets virksomhed er

All

befordring af gods på land, og at selskabet derfor alene anses at drive virksomhed i hjemstedskommunen . γ .

I skrivelse af 24. februar 1992 indgav X Kommune igen anmeldelse til γ Kommune, som i skrivelse af 4. juni 1992 afslog anmeldelsen med en lignende begrundelse som i 1988.

Fordelingsproblemet.

Uenigheden mellem X og γ kommuner går på, om §1 i kommuneskattelovens forstand kan siges at drive virksomhed i X Kommune.

γ Kommune mener, at dette ikke er tilfældet. Kommunen henviser som begrundelse herfor til, at selskabets omsætning stammer fra befordring af gods på land. Ifølge kommuneskattelovens § 10, stk. 3, 2. pkt., gælder der den særregel, at virksomhed ved transport af personer eller gods på land alene anses drevet i hjemstedskommunen, dvs. i den foreliggende sag i γ Kommune. Hvis et selskab falder ind under denne beskrivelse, skal der altså ikke foretages fordeling.

X Kommune mener derimod, at selskabets aktiviteter i X Kommune er af en sådan karakter, at selskabet ikke kan falde ind under den nævnte særregel.

X Kommune har til støtte herfor i skrivelse af 16. juli 1992 givet følgende beskrivelse af selskabets aktiviteter i X Kommune.

"Beskrivelse af vor opfattelse af virksomhedens aktiviteter i X .

S2 ejer 2 ejendomme, adresse 1 (A1) og adresse 2 (A2), i X .

Disse to ejendomme udgør et areal på 11.191 m².

Af bygninger er der:

Lager på	1.050 m ²
Værksted på	198 m ²
Værksted på	291 m ²
Værksted på	741 m ² (incl. vaskehal)
Énfamilieshus, der udlejes til chauffør.	

En af hovedaktionærerne er ansat som værkfører på værkstedet i X .

Den største kunde er firmaet Selskab3(S3); X , for hvilket der køres såvel ind- som udlands. S2 har et speditjonskontor i S3 kontorbygninger.

Lageret anvendes bl.a. til lagring af distributionsvarer, der skal transporteres for kunder.

Skønsmæssigt vurderer vi, at den væsentligste part af S2 lastvognspark er knyttet til X afdelingen."

Y Kommune har som kommentar hertil i skrivelse af 18. august 1992 uddybet sin tidligere afvisning af at inddrage X Kommune i fordelingen med en henvisning til, at det er " Y Kommunes opfattelse, at selskabet af praktiske årsager etablerede hal og værksted i umiddelbar nærhed af sin største kunde, S3 i X , da et billigt ejendoms køb viste sig muligt.

For at gøre tilrettelæggelsen af kørslen af glasuld så let som mulig, er der placeret en kørselsleder på kontoret i firmaet S3 i X . Desuden benyttede selskabet tidligere en lokal mekaniker i Y Kommune til at reparere vognparken, men nu har selskabet selv valgt at gøre det. Y Kommune har derfor opfattet denne aktivitet i X Kommune som et ikke-indtægtsgivende arbejde, der isoleret set ikke er antaget

at kunne ophæve ordlyden af kommuneskattelovens § 10, stk. 3, 2. punktum."

X Kommune har heroverfor i skrivelse af 25. januar 1993 fastholdt, at der efter kommunens opfattelse ikke er tale om vognmandsforretninger, hvor der er etableret garager, værksted og lager i andre kommuner - endda i dette tilfælde værksted, der betjener andre kunder.

Spørgsmålet om virksomhed i andre kommuner som betingelse for andelsberettigelse.

For at en anden kommune end hjemstedskommunen skal være berettiget til andel af skatten for et selskab er det efter kommuneskattelovens § 10, stk. 2, en betingelse, at selskabet driver virksomhed i den pågældende anden kommune.

I lovens § 10, stk. 3, 1. punktum, fastlægges det som hovedregel, at virksomhed bl.a. anses for drevet i den eller de kommuner, i hvilke selskabet har selvstændige kontor-, forretnings- eller lagerlokaler med dér beskæftiget personale eller har selvstændige produktions- eller driftsanlæg.

Videre i § 10, stk. 3, 2. punktum, er der imidlertid gjort nogle undtagelser fra hovedreglen, herunder den regel der er aktuel i den foreliggende sag. Undtagelsen går som nævnt ud på, at virksomhed ved transport af personer eller gods på land alene anses for drevet i selskabets hjemstedskommune.

Denne regel om transportvirksomhed er udtrykkeligt formuleret som en undtagelse fra hovedreglen i § 10, stk. 3, 1. punktum, som taler om, at et selskab har forretningslokaler m.v. i en anden kommune end hjemstedskommunen. Undtagelsesreglen forudsætter altså, at der kan foreligge transportvirksomhed i lovens forstand, selv om selskabet ejer lokaler og/eller garager i flere kommuner.

Hvis man i den foreliggende sag alligevel skulle anse §1 for i lovens forstand at drive virksomhed i X Kommune, måtte

det være ud fra et synspunkt om, at selskabets aktiviteter adskiller sig fra "sædvanlig" transportvirksomhed.

Formålet med den udtrykkelige regel om transportvirksomhed må imidlertid efter nævnets opfattelse være, at hjemstedskommunen for en transportvirksomhed - herunder en vognmandsforretning - normalt skal være fritaget for at foretage en konkret bedømmelse af virksomhedens aktiviteter i andre kommuner.

I den foreliggende sag er der tale om en virksomhed, hvis aktiviteter i det væsentligste vedrører virksomhed i forbindelse med transport af gods på land.

På den baggrund finder nævnet ikke, at der er fornødent grundlag for at fravige kommuneskattelovens udtrykkelige regel om, at virksomhed ved transport af personer eller gods på land alene anses for drevet i hjemstedskommunen.

Nævnets afgørelse.

Nævnet træffer herefter følgende afgørelse:

Der gives γ Kommune medhold i, at χ Kommune ikke er berettiget til andel af skatten af Visti §1, da selskabet ikke kan anses at drive virksomhed i χ Kommune i kommuneskattelovens forstand.

————— 0 —————

γ Kommune har modtaget kopi af denne skrivelse.

P.N.V.

G.A. Lustrup

/Claus Wilhjelm